

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem
ve věci

žalobce: **D. P. W.**, narozen X
státní příslušník Nigerijské federativní republiky
bytem X
zastoupen obecnou zmocněnkyní Mgr. P. M., narozenou X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-837/ZA-ZA11-K03-2024 ze dne 7. 11. 2024

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 7. 11. 2024 vyslovalo, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění, neboť si žalovaný neopatřil dostatečné podklady k situaci v zemi jeho původu, nesprávně vyhodnotil míru rizika, které mu při návratu do Nigérie hrozí, a dále nesprávně vyhodnotil realističnost vnitřního přesídlení v rámci Nigérie. Žalovaný jeho azylový příběh zcela vytrhl z kontextu situace v Nigérii, kterou v napadeném rozhodnutí podrobněji nezkoumal.
3. Uvedl, že pochází z vesnice Mangu ve státě Plateau v tzv. středním pásu Nigérie, který je oblastí s prudce násilnými konflikty, neboť se zde střetává převážně muslimský sever a křesťanský jih. Dodal, že na celém území Nigérie panuje problematická bezpečnostní situace. V této souvislosti poukázal na údaje o počtu mrtvých uváděných organizací ORFA a na zprávu organizace Open Doors No Road Home z roku 2024. Žalobce konstatoval, že nemalou část těchto úmrtí mají na svědomí útoky Fulanů vůči křesťanským farmářům, které se odehrávají zhruba poslední dvě desetiletí. V posledních letech přitom dochází spíše ke zhoršení situace. Poznamenal, že násilí ze strany Fulanů se neomezuje pouze na oblast středního pásu a přelévá se na jih.
4. Žalobce namítal, že podle žalovaného je velmi komplikované přesně určit, z jakého důvodu došlo k útoku, motivací útočníků se již však dále nezabýval a napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou úvahu o možnosti, že by mohl být po návratu do Nigérie vystaven zvýšenému nebezpečí z důvodu křesťanského vyznání. Dodal, že žalovaný situaci označil za farmářské tahanice o pozemky, avšak opomněl nábožensko-etnické pozadí situace.
5. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 39/2019-77 žalobce uvedl, že příslušnost k náboženství může odůvodňovat obavy z pronásledování již jen na základě samotné příslušnosti, pokud u této náboženské skupiny existuje přiměřená pravděpodobnost pronásledování. Doplnil, že v jeho případě by se mohlo jednat i o pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině křesťanských farmářů, na něž útoky ze strany Fulanů přímo míří.
6. Dále namítal, že žalovaný nevzal v potaz ani rozměr a závažnost násilí ze strany Fulanů. Dostatečně se nevěnoval kontextu agrese ani specifickým událostem, jimž čelila jeho rodina a sousedé poté, co Nigérii opustil. Žalovaný rovněž nezohlednil novinové články a fotografie, které v řízení doložil. Pouze zpochybnil pravost fotografií. Žalobce měl za to, že se žalovaný v rozhodnutí podrobně nevěnoval událostem z roku 2023, na které v průběhu řízení upozorňoval a jež citelně zasáhly jeho rodný region, a jsou tedy relevantní z hlediska posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu. V květnu 2023 došlo k eskalaci dlouhotrvajících útoků ze strany Fulanů vůči křesťanským farmářům. Žalobce poznamenal, že žalovaný si k této problematice obstaral jedinou zprávu, a to Informaci OAMP ze dne 19. 8. 2021, která je více než 3 roky stará a nezachycuje vývoj v poslední době. Dodal, že se jedná o masivně rozšířený a dlouhodobý problém, který by se jej při návratu do Nigérie dotýkal, neboť ochrana v podobě vnitřního přesídlení by nebyla efektivní.
7. Žalobce sdělil, že z vlasti utekl na základě vyhrožování ze strany Fulanů. Nějakou dobu po jeho odjezdu došlo k velmi ostré eskalaci násilí, jeho vesnice byla zčásti vyvražděna, domy vypáleny a obyvatelé včetně jeho matky a sourozenců byli vyhnáni ze svých domovů. Tyto skutečnosti v něm vzbuzují odůvodněný strach z návratu. K odůvodněnému strachu z pronásledování žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Az 37/2018-73 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 71/2006-82. Namítl, že

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

žalovaný situaci v zemi jeho původu podrobně nezkoumal, jeho azylový příběh vytrhl z kontextu dění v Nigérii a nevěnoval se specifickým rizikům, která pro něj plynou z jeho náboženského vyznání i ze skutečnosti, že v oblasti odkud pochází, je násilí ze strany Fulanů setrvalou hrozbou. K argumentaci žalovaného řešením problému ze strany nigerijské vlády žalobce podotkl, že plán vlády je neúčinný, k čemuž poukázal na zprávu organizace World Evangelical Alliance a Open Doors No Road Home.

8. K možnosti vnitřního přesídlení žalobce sdělil, že pro něj není bezpečné a reálné. Posouzení vnitřního přesídlení ze strany žalovaného považoval žalobce za nedostatečné a neodpovídající standardům stanoveným judikaturou. Žalovaný pochybil, když toliko vycházel z obecné informace, že v Nigérii jsou zřizovány tábory pro vnitřně vysídlené osoby. Poznamenal, že žalovaný si měl opatřit informace o reálném fungování těchto táborů a reálné situaci vnitřně vysídlených osob. V souvislosti s posuzováním možnosti vnitřního přesídlení poukázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 40/2009-74 a na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 45 Az 23/2018-55. K situaci vnitřně přesídlených osob dále upozornil na zprávu Internal Displacement Monitoring Centre z roku 2024, zprávu organizace Open Doors No Road Home, jakož i na internetové články, podle kterých jsou v táborech špatné materiální podmínky i nedostatečné zajištění bezpečnosti. Stejně tak z důvodu nestabilní bezpečnostní situace není pro vnitřně přesídlené osoby možný návrat do původního místa bydliště. Doplnil, že proveditelnost vnitřního přesídlení je značně komplikovaná, neboť významným faktorem a bariérou pro bezpečné a důstojné vnitřní přesídlení může být náboženské vyznání.
9. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil ekonomický aspekt jeho vnitřního přesídlení. V Nigérii se živil manuálně prací na farmě. Uvedl, že jeho matka a sourozenci se již nenachází v táborech pro vnitřně přesídlené osoby ve městě Panyam. Vládou zřizované tábory nezajišťují bezpečí a důstojné podmínky. Většina uprchlíků žije v neoficiálních osadách nebo zůstávají u přátel či rodiny. Jeho rodina se v současnosti nachází ve značně nestabilní a nebezpečné situaci, do níž by byl při svém návratu do Nigérie uvržen. Podle žalobce si tak žalovaný k možnosti vnitřního přesídlení neopatřil dostatek podkladů. V této souvislosti poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Az 16/2019-36 a na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 41 Az 50/2020-69.
10. Měl za to, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a to jednak z důvodu podle § 12 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a také z důvodu hrozby vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dodal, že je nutno zvážit, zda situace v Nigérii nedosahuje úrovně vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
11. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Poukázal na zásadu individuálního posuzování jednotlivých žádostí, kdy je ve svých úvahách omezen samotnými sděleními žadatele o azyl a až následně může tato sdělení hodnotit na podkladu informací o zemi původu. Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v

rozsahu důvodů, které uvedl žadatel v průběhu správního řízení. Jako podklad k rozhodnutí žalovaný využil kromě samotné žádosti a protokolu o pohovoru též širokou škálu informací o zemi původu, o politické a bezpečnostní situaci v zemi a stavu dodržování lidských práv v Nigérii. Veškeré tyto informace jsou součástí spisového materiálu a žalobci byla dána možnost se s nimi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání.

13. K žalobní námitce možného pronásledování z důvodu křesťanského náboženského přesvědčení žalovaný uvedl, že žalobce pronásledování z tohoto důvodu nikdy netvrdil. Poprvé byl uplatněn až v žalobě, a proto se jím nemohl v řízení zabývat. Tuto námitku žalovaný označil za irelevantní. Poznamenal, že není jeho úkolem domýšlet důvody, které by žadatel o mezinárodní ochranu mohl ještě uplatnit jako důvody pro řízení.
14. Žalovaný ve vztahu k žalobcem předloženým fotografiím uvedl, nejsou nijak datovány, není tedy ani zjevné, kdy a kde byly pořízeny, tj. zda se skutečně jedná o místo, kde žalobce žil, a zda zobrazené oběti násilí jsou skutečně jeho spoluobčané, či zda k jejich zabití došlo v důsledku útoku ozbrojených skupin Fulanů, či původ a zdroj těchto fotografií. Násilí v místě bydliště žalobce, tj. středním pásu Nigérie, je žalovanému známo, a žalobcem doložené materiály proto posoudil jako doplňující všeobecně známé skutečnosti hovořící o zhoršující se situaci a gradaci násilí v některých regionech středního pásu Nigérie. Podle názoru žalovaného jsou informace, které použil k posouzení azylového příběhu žalobce, dostatečně aktuální, objektivní, z dohledatelných zdrojů a zahrnují celé spektrum tvrzeného příběhu.
15. Poznamenal, že ve světle žalobcem předestřených výpovědí z jeho azylového řízení se jeho tvrzení jeví jako účelová, svědčící o snaze zdramatizovat skutečný či domnělý příběh, a vytvořit tak příběh a skutečnosti azylově relevantní, díky němuž by dosáhl legalizace pobytu na území České republiky.
16. K námitce žalobce ohledně nedostatečně zhodnocené možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu žalovaný konstatoval, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádnou ze skutečností, kterou by bylo možné podřadit pod vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu. Vzhledem k uvedenému logicky nedospěl k závěru, že by žalobci v zemi původu vážná újma hrozila. Napadené rozhodnutí v této souvislosti považoval za náležité a podrobně odůvodněné.
17. Dále žalovaný vyslovil pochybnost, že by fotbalový klub v České republice dotoval amatérsky (jak tvrdí žaloba) hrajícího hráče (tj. ubytování, strava apod.) z nezištných důvodů, nota bene cizího státního příslušníka, bez pobytového oprávnění, více než 2 roky, než se stal žadatelem o mezinárodní ochranu. Takovou možnost považoval žalovaný za nereálnou, a navíc zcela azylově irelevantní. V rozhodnutí byla zmíněna zcela okrajově, a to pouze jako možný alternativní důvod příjezdu žalobce do země. Žalobcem uvedené skutečnosti nelze podle názoru žalovaného brát jako azylově relevantní tak, jak předpokládá zákon o azylu, ale jeví se jako snaha žalobce legalizovat jeho pobyt na území České republiky, k čemuž ale zákon o azylu neslouží.
18. Žalobní námitky označil žalovaný za irelevantní k tvrzenému příběhu žalobce, příběh žalobce byl v napadeném rozhodnutí řádně posouzen, rozhodnutí bylo řádně odůvodněno a nebyly shledány důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Podle názoru žalovaného žalobce pouze domýšlí krajní scénáře v případě jeho návratu do země původu a snaží se žalovanému i soudu podsunout své domněnky jako skutečnost, aniž by měly jakoukoli reálnou spojitost s jeho azylovým příběhem.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

19. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Další podání žalobce

20. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které k argumentaci žalovaného uvedl, že hovořil o nebezpečí ze strany Fulanů a sdělil, že je křesťanského vyznání. Z informací dostupných k fulanské agresi podle žalobce vyplývá, že jde o konflikt s náboženským podtextem. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 227/2017-33.
21. V podání ze dne 4. 6. 2025 žalobce poukázal na internetové články týkající se násilných konfliktů ve státě Plateau.

Posouzení věci soudem

22. Žaloba není důvodná.
23. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností pro nedostatek odůvodnění, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný podrobněji nezkoumal situaci v Nigérii a jeho azylový příběh z ní vytrhl.
24. Soud shledal, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí situací v Nigérii zabýval. Konstatoval, že z úřední činnosti i z žalobcem doložených materiálů je mu známa existence násilí ve středním pásu Nigérie a nijak tuto skutečnost nepopírá. Jedná se o dlouhodobý a známý problém, které je řešen federálními nigerijskými úřady i institucemi jednotlivých států. Poznamenal, že mnohdy je velmi těžké určit, o jaký typ konfliktu se jedná, resp. kdo a za jakým účelem jej vyprovokoval, ale panuje všeobecná shoda na tom, že převážně jde o militantní a ozbrojené členy kmene Fulů (jedná se o jiné označení pro kmen Fulanů, pozn. soudu – srov. Informaci OAMP ze dne 19. 8. 2021, Nigérie – Fulové). O tomto násilí minimálně od roku 1999 hovoří i Informace OAMP, která podrobněji popisuje vznik a průběh konfliktu, jakož i složení kmene Fulů. Uvedl, že konflikty jsou jednak důsledkem zhoršené dostupnosti přírodních zdrojů pro chov zvířat, ale v poslední době i etnicko-náboženskými problémy mezi radikálně muslimskou částí Fulů, které gradují ve snaze obsadit území tradičně patřící usazeným křesťanským farmářům, jejichž pole a majetek zabírají. Žalovaný dodal, že federální nigerijská vláda tento problém řeší. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný se situací v Nigérii, i konkrétně ve středním pásu Nigérie, odkud žalobce pochází, podrobně zabýval.
25. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům žalovaný v nyní řešené věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel a jak o nich uvažil. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro chybějící důvody či pro nesrozumitelnost skutečně rozhodnutí vůbec nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v nyní řešené věci nenastala. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Výhrady žalobce podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalovaného, jimiž se soud bude zabývat níže.

26. Soud se dále zaměřil na námitku nedostatečných podkladů pro rozhodnutí ve věci. Soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V kontextu žalobcem uplatněných tvrzení pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. Žalovaný si jako podklady rozhodnutí vypovídající o situaci v Nigérii opatřil Informaci OAMP ze dne 19. 8. 2021, Nigérie – Fulové, zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2023 ze dne 22. 4. 2024, Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 9. 2024, č. j. 120773-6/2024-MZV/LPTP, Informaci OAMP ze dne 14. 6. 2024, Nigérie – bezpečnostní a politická situace v zemi, a Informaci OAMP ze dne 29. 8. 2024, Nigérie – Boko Haram.
27. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„řízení o udělení azylu je (...) specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje. Soud dále konstatuje, že žalobce se z podkladů rozhodnutí chtěl seznámit toliko s Informací Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 9. 2024, č. j. 120773-6/2024-MZV/LPTP. S ostatními podklady se seznámit nechtěl a k podkladům se nijak nevyjádřil. Soud v této souvislosti podotýká, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž zabýval žalobcem doloženými články a fotografiemi.
28. S přihlédnutím k výše uvedenému hodnotí soud jako podklady rozhodnutí za dostatečné a skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud uvedenou námitku za nedůvodnou.
29. Podle § 2 odst. 6 věty druhé zákona o azylu platí, že *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
30. Podle § 12 zákona o azylu platí, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
 - a) *je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) *má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

31. Z § 14 zákona o azylu vyplývá, že *nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
32. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* V odstavci 2 téhož ustanovení je pak definováno, že *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*
- a) *uložení nebo vykonání trestu smrti,*
 - b) *mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
 - c) *vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
 - d) *pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
33. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. V rámci poskytnutí údajů uvedl, že je státní příslušníkem Nigerijské federativní republiky, národnosti Mwaghavul. Je protestantským křesťanem, je svobodný, zcela zdravý. Do České republiky přicestoval v zimě 2022 letecky na egyptské vízum. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl incident, při kterém nechali nějací pastevcí pást dobytek na farmě jeho rodiny, a když se proti tomu snažil bránit, bylo mu vyhrožováno mačetou a bylo mu řečeno, aby odešel nebo bude zabit. Poté, co odjel z Nigérie došlo k dalším útokům, kdy útočníci zabili některé lidi z jeho vesnice a zapálili domy. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že si přesně nepamatuje, kdy k incidentu došlo. Dlouhodobě žijí v sousedství fulanských pastevců, kdy dochází k drobným roztržkám, protože dobytek pastevců se pase na jejich pastvinách. Při incidentu bylo vyhrožováno jen jemu, neboť se jako jediný ohradil, což bylo do té doby běžné.
34. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl dne 3. 7. 2024 při poskytnutí údajů potřebných k žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (v Nigérii) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce výslovně uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo skupiny a nebyl politicky aktivní.
35. Z žaloby vyplývá, že žalobce má strach z důvodu vyhrožování ze strany fulanských pastevců, Žalobce ve svých námitkách zejména vyjádřil nesouhlas se závěry žalovaného a s hodnocením jeho tvrzení.
36. Předně soud k žalobcem tvrzeným obavám o jeho život konstatuje, že pokud by obavy o jeho život v Nigérii byly azylově podstatné, požádal by o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně poté, co dorazil do České republiky. Žalobce však o udělení mezinárodní ochrany požádal až více než 1,5 roku poté, co do České republiky přicestoval. Tato skutečnost podle názoru soudu vzbuzuje pochybnosti o věrohodnosti jím tvrzených

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

azylových důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54).

37. Žalovaný se incidentem, při kterém bylo žalobci vyhrožováno fulanskými pastevcí, podrobně zabýval zejména na 5 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že obavu žalobce nelze považovat za azylově relevantní, neboť šlo o jednání soukromých osob (sousedů), a to z důvodu sporu s jiným farmářem (skupinou farmářů), jehož zvířata měla zničit úrodu (nejen) žalobce. Poukázal na skutečnost, že žalobce se neobrátil s žádostí o pomoc na příslušné úřady či přímo na policii, a nelze ani dojít k závěru, že by mu nepomohly. Dodal, že žalobce ze své minulosti neměl důvody úřadům či policii nedůvěřovat. Žalovaný poukázal na skutečnost, že podle výpovědi žalobce docházelo k drobným roztržkám mezi farmáři a členy kmene Fulů i v minulosti; vždy byly řešeny formou dohody. Konstatoval, že se tedy jednalo o ojedinělou situaci, kterou žalobce na rozdíl od svých sousedů a rodiny řešil odchodem z Nigérie. Skutečnost, že ostatní se přestěhovali do oblastí pod kontrolou nigerijské armády v rámci státu Plateau, naznačuje, že k odchodu z Nigérie mohl mít žalobce jiné motivy, např. v zahraničí hrát profesionálně fotbal. Podle žalovaného je jen na žalobci, kde se po návratu do Nigérie usadí, neboť vnitřní pohyb je garantován nigerijskou ústavou. Jelikož žalobce neměl kromě incidentu z roku 2022 v Nigérii žádné potíže, lze podle názoru žalovaného konstatovat, že ani po svém návratu do vlasti se žalobce nesetká s jednáním, které by bylo možné považovat za pronásledování z azylově relevantního důvodu.
38. Soud prostudoval tvrzení žalobce týkající se uvedeného incidentu a ztotožnil se se závěrem žalovaného, že se jednalo o akt soukromých osob.
39. Otázkou pronásledování a obav z případných výhružek ze strany soukromých osob se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, podle něhož vyhrožování ze strany soukromé osoby není bez dalšího důvodem pro udělení azylu. Z ustálené judikatury tak vyplývá, že *„potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53). V této souvislosti Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Azs 43/2008-47, rovněž konstatoval, že *„tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení ‚pronásledování‘, a tedy ani azylový důvod“*. Ze shora uvedeného je zřejmé, že původcem pronásledování i vážné újmy podle zákona o azylu tedy mohou být za určitých podmínek i soukromé osoby.
40. Případ žalobce však pod výše popsané situace zjevně nespadá. Soud připomíná, že se v životě žalobce jednalo o ojedinělý incident. Incident žalobce na policii nenahlásil a z žádných skutečností rovněž nevyplývá, že by mu nigerijské státní orgány nebyly schopny poskytnout ochranu. Z uvedeného je tak zřejmé, že namítaný strach z jednání soukromých osob nemůže být azylově relevantní skutečností podle § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména pak v situaci, kdy žalobce nevyužil všech prostředků pro zjednání nápravy v zemi původu.

41. Soud v této souvislosti uvádí, že žalobce se v žalobě k incidentu, který ve správním řízení označil jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu, nijak podrobně nevyjádřil. Toliko uvedl, že z vlasti utekl na základě vyhrožování ze strany Fulanů a po jeho odjezdu došlo k eskalaci násilí. Podrobně se pak vyjadřoval k situaci, která nastala až po jeho odjezdu z vlasti. Svůj odchod z vlasti pak žalobce v žalobě prezentoval jako obecný strach z násilí páchaného Fulany a vyjádřil obavu z pronásledování z důvodu náboženství a příslušnosti k sociální skupině křesťanských farmářů. K tomuto soud konstatuje, že tyto své obavy žalobce poprvé uvedl až v řízení před soudem. V pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu k dotazu správního orgánu výslovně sdělil, že neměl problémy kvůli své národnosti, náboženství nebo příslušnosti k sociální skupině. Rovněž v rámci seznámení s podklady rozhodnutí uvedl, že všeobecná situace v zemi – bezpečnostní a ekonomická – se jej až tak netýká a jeho problémy jsou spíše osobní s místní skupinou lidí – Fulanů. Soud proto neuvěřil tvrzením žalobce, že odešel z vlasti z důvodu obav z pronásledování na základě své příslušnosti ke křesťanským farmářům, a tedy i jeho náboženského vyznání.
42. K žalobní námitce neaktuálnosti Informace OAMP ze dne 19. 8. 2021, Nigérie – Fulové, soud konstatuje, že tato zpráva vypovídala o situaci v době před odchodem žalobce z vlasti v roce 2022, a tedy ji nelze ve vztahu k případu žalobce považovat za neaktuální.
43. Dále se soud zabýval námitkami žalobce uplatněnými ve vztahu k možnosti vnitřního přesídlení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že obyvatelé státu Plateau mají možnost se reálně vyhnout ohrožení života (ničení majetku) formou vnitřního přesídlení, které je evidentně bezpečné a je zajišťováno úřady příslušného státu ve spolupráci s nigerijskou armádou. Zřízení takových míst nigerijskou vládou, a to v rámci celé Nigérie, potvrzují i materiály hovořící o situaci vysídlených osob, byť převážně v důsledku akcí teroristické skupiny Boko Haram na severu země. K možnosti vnitřního přesídlení se žalovaný vyjádřil i v rámci posuzování udělení doplňkové ochrany, kdy uvedl, že obyvatelé vesnice, ve které žalobce žil, využili možnosti odstěhovat se do jiného, bezpečného místa ve státě Plateau, dokonce pod ochranou nigerijské armády. Ze shromážděných informací vyplývá, že nigerijské úřady dlouhodobě a na různých místech zřizují další místa pro vnitřně přesídlené osoby.
44. Soud předně poukazuje na to, že důvodem pro neudělení mezinárodní ochrany je rovněž existence možnosti vnitřní ochrany (někdy též označovaná jako „možnost vnitřního útěku“ či „možnost vnitřního přesídlení“). Institut možnosti vnitřní ochrany má oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 93, č. 1551/2008 Sb. NSS, či ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74).
45. V rozsudku ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007- 93, č. 1551/2008 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že vodítko pro postup při hodnocení otázky, zda jsou splněny podmínky vnitřní ochrany, či nikoli, poskytuje čl. 8 směrnice Rady 2004/83/ES, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo postavení osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Nejvyšší správní soud dále vyslovil: *„Při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace), účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv*

v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení.“

46. V nyní řešené věci zdejší soud dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že žalobce možnost vnitřní ochrany (vnitřního přesídlení) měl, ale ve vztahu nevyužil ji. Z podkladů založených ve správním spisu vyplývá, že ústava a zákony umožňují v Nigérii svobodu pohybu včetně možnosti vnitrostátního pohybu. Jednou z možností vnitřního přesídlení je podle zpráv o zemi původu i podle informací poskytnutých žalobcem uchýlení se do táborů pro vnitřně přesídlené osoby, které jsou hlídány armádou. Z výpovědi žalobce rovněž vyplývá, že do takového místa se posléze uchýlila i jeho rodina. Soud vzhledem k těmto informacím nepovažuje za věrohodné tvrzení žalobce, že do tábora se vydat nemohl, protože mu bylo osobně vyhrožováno. Podle žalobce je jih země převážně křesťanský, tedy žalobce mohl údajné obavy o svůj život ze strany fulanských pastevců, kteří jsou muslimského vyznání, rozptýlit přesídlením do jižních oblastí nebo do některého z táborů, které jsou pod kontrolou nigerijské armády. K tvrzení žalobce, že v táborech nejsou bezpečné a důstojné podmínky, soud uvádí, že toto tvrzení je toliko obecné a žalobce je poprvé uplatnil až v žalobě. Podle zdejšího soudu nebyl žalovaný povinen blíže zjišťovat situaci v táborech, neboť žalobce ani po seznámení s podklady rozhodnutí nic ve směru k táborům nenamítal, a to zvláště za situace, kdy sám uvedl, že se do jednoho z táborů přestěhovala jeho rodina, takže situace v nich mu již v té době musela být známa.
47. Soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobce týkající se nedostatečného posouzení ekonomického aspektu vnitřního přesídlení. Možností vnitřního přesídlení z tohoto hlediska se zabýval žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že žalobce je mladý a práceschopný, tudíž u něj lze předpokládat, že nebude mít zásadní potíže se zapojením se do běžného života, včetně nalezení si přiměřeného zaměstnání a obydlí. Také nelze opomenout skutečnost, že žalobce je zjevně dobrým hráčem fotbalu, neboť na území České republiky hraje fotbal za profesionální klub, a tedy si místo pobytu v Nigérii může zvolit právě podle možnosti pokračovat v hraní fotbalu za účelem své obživy, např. v hlavním městě Abuja, kde nezmínil žádné potíže.
48. K poukazu žalobce na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 7. 2020, č. j. 30 Az 16/2019-36, soud uvádí, že žalovaný se zabýval možností, na jaké konkrétní místo by se mohl žalobce v rámci Nigérie přesunout. Uvedl, že má možnost uchýlit se do táborů pro vnitřně přesídlené, stejně tak jako jeho rodina. Za nepřiléhavý považuje soud poukaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2021, č. j. 41 Az 50/2020-69, neboť v tomto rozsudku se krajský soud nezabýval možností vnitřního přesídlení, ale toliko ochranou ze strany státu v případě tvrzeného pronásledování ze strany policie. Taková situace však v žalobcově případě nenastala.
49. Soud se tedy ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, nebo hrozba takového pronásledování v případě jeho návratu do vlasti.
50. Na rámec výše uvedeného soud k azylovému příběhu žalobce podotýká, že některé jeho části jsou nelogické a vzbuzují pochybnosti o důvěryhodnosti žalobcových tvrzení. Na toto poukázal i žalovaný ve svém rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že žalobce mohl mít k odchodu z Nigérie jiné motivy, např. hrát v zahraničí profesionálně fotbal. Zejména se jedná

o okolnosti, za kterých žalobce přicestoval do České republiky, kdy tvrdil, že pas mu v Praze sebral přítel jeho otce, který mu pomohl dostat se do České republiky. K dotazu správního orgánu však dále uvedl, že pas mu sebral přítel přítele jeho otce, protože byl mezi těmi přáteli nějaký konflikt. Dále sdělil, že přítel jeho otce mu zařídil cestu do České republiky, protože tu má známého, u kterého mohl zůstat. Rovněž uvedl, že na letiště v Praze pro něj přijel jeden Nigérijec, který je fotbalista a u něhož bydlel a ten jej vzal trénovat do haly. Tyto skutečnosti se soudu vzhledem k tvrzení žalobce, že dva roky žije v Chomutově, aby tam hrál fotbal za FC Chomutov (podle svých slov amatérsky), za což má ubytování a oblečení zdarma, nejví jako pouhá shoda náhod.

51. Žádné skutečnosti svědčící pro udělení mezinárodní ochrany z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) nebo v § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) nebyly v řízení zjištěny, ani je žalobce netvrdil. Soud proto konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.
52. Pokud jde o udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, soud předesílá, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Zdejší soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (obava z pronásledování z důvodu náboženství, příslušnosti k sociální skupině a obecně tvrzená hrozba vážné újmy v podobě mučení nebo nelidského či ponižující zacházení nebo trestání či ohrožení života z důvodu svévolného násilí v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.
53. K posouzení otázky udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu soud předně odkazuje na část odůvodnění týkající se neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, kde se podrobně věnoval žalobcem tvrzeným skutečnostem.
54. Soud se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci při návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Možností udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu se žalovaný zabýval na stranách 7 až 9 napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu pak uvedl, že zhodnotil výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu před odchodem z vlasti včetně motivů jeho odchodu z vlasti i aktuální informace o zemi původu žalobce. K obavě žalobce z některých členů kmene Fulů uvedl, že se jednalo o jediné slovní vyhrožování poté, co si šel žalobce stěžovat, že jejich zvířata poničila úrodu na jeho poli. Potenciálnímu ohrožení se téměř okamžitě efektivně žalobce vyhnul tím, že odjel do hlavního města Abuja, kde žádné potíže již nezmínil. Za stěžejní žalovaný považoval skutečnost, že obyvatelé jeho vesnice, stejně jako žalobce, mohli a reálně i využili možnosti odstěhovat se do jiného bezpečného místa pod ochranou nigerijské armády. S ohledem na ústavně garantovanou svobodu vnitřního pohybu bude

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

jen na žalobci, kde se po návratu do Nigérie usadí. Má možnost využít bezpečného místa zřízeného nigerijskou armádou ve městě Panyam poblíž svého bývalého místa bydliště nebo se usadit kdekoli na území Nigérie, kde to bude považovat za vhodné a bezpečné. Dodal, že žalobci nehrozí návrat do místa, kde podle jeho výpovědi došlo k zabití a ničení majetku členy kmene Fulů. Žalovaný k tomu rovněž uvedl, že žalobce je mladý a praceschopný, tudíž u něj lze předpokládat, že nebude mít zásadní potíže se zapojením se do běžného života, včetně nalezení si přiměřeného zaměstnání a obydlí. Podle žalovaného rovněž nelze opomenout skutečnost, že žalobce je zjevně dobrým hráčem fotbalu, neboť na území České republiky hraje fotbal za profesionální klub, a tedy nelze ani vyloučit, že si místo pobytu v Nigérii zvolí právě podle možnosti pokračovat v hraní fotbalu za účelem své obživy, např. v hlavním městě Abuja, kde nezmínil žádné potíže. Konstatoval, že nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Soud má tedy za to, že žalovaný se dostatečně zabýval možností udělení doplňkové ochrany žalobci. Rovněž vysvětlil, proč dospěl k závěru, že žalobci při návratu do vlasti nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Stejně tak se na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí dostatečně zabýval zprávami a fotografiemi doloženými žalobcem ve správním řízení. S těmito závěry žalovaného se soud ztotožnil.

55. K žalobcem tvrzené hrozbě nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu soud předně konstatuje, že podmínky citovaného ustanovení nejsou bez dalšího naplněny existencí ozbrojeného konfliktu na území země původu, ale cizinci musí v důsledku takového konfliktu hrozit vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (resp. nerozlišujícího) násilí. Pouze v situacích tzv. totálního konfliktu lze předpokládat, že vážná újma hrozí v zásadě každému, kdo přichází z této země původu či postiženého regionu, neboť pouhá přítomnost na daném území jej vystavuje skutečnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity. Pokud ale ozbrojený konflikt takový charakter nemá, cizinec musí prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, č. 1840/2009 Sb. NSS).
56. Z Informace OAMP ze dne 14. 6. 2024, Nigérie – bezpečnostní a politická situace v zemi, nevyplývá, že by v Nigérii byl konflikt, který by bylo možné označit za tzv. totální vnitrostátní. Z tohoto dokumentu je však zřejmé, že na území Nigérie operují četné ozbrojené skupiny, konkrétně ve středním pásu země, ze kterého pochází žalobce, dochází ke střetům mezi pastevci a farmáři. Z uvedeného je zřejmé, že v regionu, ze kterého žalobce pochází, dochází k určitým konfliktům. Nicméně, jak již soud uvedl výše, žalobce mohl využít vnitřního přesídlení a uchýlit se do některého z táborů pro vnitřně přesídlené osoby, které jsou pod kontrolou nigerijské armády, či se přesunout do jižní části Nigérie, kde je usídlena křesťanská většina.
57. Soud v této souvislosti rovněž podotýká, že je pravdou, že na území Nigérie probíhaly a nadále probíhají některé místní a regionální konflikty, které ale plošně nedopadají na veškeré obyvatelstvo postižených území. Není přitom důvod se domnívat, že by se žalobce v případě

návratu do vlasti dostal do odlišného (horšího) postavení než ostatní obyvatelstvo. Federální vláda se snaží o řešení situace, i když to s ohledem na dobu, po kterou nestabilní situace v jednotlivých částech této země panovala, není snadné. Žalobce nepředložil žádný důkaz, na základě kterého by bylo možno se reálně domnívat, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestu. Nehrozí mu ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Nigérie se nenachází ve válečném stavu a na celém území této země neprobíhá vnitřní ozbrojený konflikt. Vzhledem k žalobcem uváděné eskalaci situace soud uvádí, že nelze nevidět, že složitá bezpečnostní situace v jednotlivých částech země vykazuje období relativního klidu, ale i násilností, příměří a porušování příměří. Vždy je proto třeba delšího časového období, aby mohla být celková situace v jednotlivých regionech odpovědně vyhodnocena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 7 Azs 40/2011-143). Obecné závěry proto zásadně nelze činit z momentálního zhoršení či zlepšení situace v jedné části země, neboť zpravidla takový výkyv nemění celkovou, po léta v řadě ohledů setrvalou a v podstatných rysech se neměnicí situaci Nigérie (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 189/2015-22).

58. S ohledem na výše uvedené se soud ztotožnil s názorem žalovaného, neboť tvrzení žalobce uvedená během řízení o udělení mezinárodní ochrany nesvědčí o reálné hrozbě nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání, tedy nejsou relevantní z hlediska udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Soud ani neshledal, že žalobci by hrozilo vážné ohrožení jeho života nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
59. Lze tedy shrnout, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobce, na jehož tvrzení řádně reagoval.
60. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal porušení právních předpisů ani mezinárodních smluv a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a zákonné. V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
61. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. srpna 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce